

Z orzecznictwa bowiem jasno wynika, że aby zastosować wymóg „odbiegania w sposób znaczący”, ustanowiony pierwotnie wyłącznie wobec trójwymiarowych znaków towarowych, rozpatrywane oznaczenie powinno jednoznacznie dotyczyć danych towarów, a tym samym takie oznaczenie musi stanowić zgodne z rzeczywistością przedstawienie albo całego towaru, albo jednej z jego głównych części, być niezwłocznie rozpoznawalne jako takie i jako takie postrzegane przez konsumentów.

W przeciwieństwie do tego, Sąd stanął na stanowisku, że jakiegokolwiek oznaczenie przedstawiające kształt części produktu podlega zasadom określonym w odniesieniu do trójwymiarowych znaków towarowych, chyba że nie jest całkowicie niemożliwe koncepcyjna wizualizacja takiego oznaczenia jako części produktów nim oznaczonych. W rezultacie, zamiast stawiać pytanie o to, czy sporny znak towarowy mógłby być postrzegany przez krąg odbiorców jako istotna część towarów nim oznaczonych, Sąd poprzestał na ustaleniu, czy omawiany znak towarowy mógł teoretycznie być używany jako mechanizm zamykania dla towarów należących do klas 9, 14, i 18.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędów co do oceny ważności spornego znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów, co do których uznał, że mogły obejmować mechanizm zamykania, naruszając reguły ciężaru dowodu oraz przeinaczając jasne znaczenie dowodów.

W szczególności Sąd nie poświęcił wystarczającej uwagi domniemaniu ważności przyznanej zgłoszeniom wspólnotowych znaków towarowych, wymagając by wnoszący odwołanie „przedstawił konkretne i szczegółowe informacje, aby wykazać, że zgłoszony znak towarowy posiada samoistny charakter odróżniający” a tym samym ściągając z Friis ciężar udowodnienia nieważności spornego znaku towarowego.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie żąda, by Trybunał uchylił zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim częściowo podtrzymano w nim decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie R 1590/2008-1, na mocy której uznano nieważność spornego znaku towarowego w odniesieniu do towarów należących do klas 9, 14 i 18.

(¹) OJ L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 lutego 2012 r. — Wim J.J. Slot przeciwko 3 H Camping-Center Heinsberg GmbH

(Sprawa C-98/12)

(2012/C 126/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wim J.J. Slot.

Strona pozwana: 3 H Camping-Center Heinsberg GmbH.

Pytania prejudycjalne

1) Czy gdy przez ukształtowanie swojej witryny internetowej podmiot prowadzący działalność gospodarczą kieruje swoją działalnością do innego państwa członkowskiego i na podstawie informacji zawartych na tej witrynie konsument, mający miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego, udaje się do siedziby podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą i tam strony podpisują umowę, chodzi o „sprawę dotyczącą umów zawieranych z udziałem konsumentów” w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I (¹);

czy też

art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I wymaga w takim przypadku, aby umowa została zawarta na odległość?

2) Jeżeli art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I należy interpretować w ten sposób, że w takim przypadku zawarcie umowy musi co do zasady nastąpić z użyciem środków zawierania umów na odległość:

czy jurysdykcja w sprawach dotyczących umów zawieranych z udziałem konsumentów jest ustalana zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I w związku z art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia, gdy za pośrednictwem środków zawierania umów na odległość strony umowy zawarły umowę wstępną, która później prowadzi bezpośrednio do zawarcia umowy?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych; Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-127/12)

(2012/C 126/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że wprowadzając w zakresie opodatkowania darowizn i spadków odmienne traktowanie osób otrzymujących spadek lub darowiznę zamieszkałych w Hiszpanii oraz nieposiadających miejsca zamieszkania w Hiszpanii; spadkodawców lub darczyńców zamieszkałych w Hiszpanii oraz nieposiadających tam miejsca zamieszkania; darowizn i podobnych rozporządzeń nieruchomościami położonymi w Hiszpanii i poza nią Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 21 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 28 i 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG).
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W Hiszpanii podstawowymi aktami prawnymi regulującymi podatek od spadków i darowizn, będący podatkiem krajowym, są ustawa 29/87 z dnia 18 grudnia 1987 r. oraz rozporządzenie zatwierdzone dekretem królewskim 1629/1991 z dnia 8 listopada 1991 r. Zarządzenie sprawami dotyczącymi tego podatku i jego pobór zostały przekazane Comunidades Autónomas [regionom autonomicznym], jakkolwiek przepisy krajowe znajdują zastosowanie w określonych w nich przypadkach, głównie w sytuacjach, gdy nie istnieje osobiste lub rzeczywiste powiązanie z Comunidad Autónoma.
- 2) We wszystkich Comunidades Autónomas, które skorzystały z upoważnienia do wydania przepisów dotyczących podatku od spadków i darowizn, ciężar podatku spoczywający na podatniku jest znacząco mniejszy niż ciężar nałożony w przepisach krajowych, co powoduje w zakresie opodatkowania darowizn i spadków odmienne traktowanie osób otrzymujących spadek lub darowiznę zamieszkałych w Hiszpanii oraz nieposiadających miejsca zamieszkania w Hiszpanii; spadkodawców lub darczyńców zamieszkałych w Hiszpanii oraz nieposiadających tam miejsca zamieszkania; darowizn i podobnych rozporządzeń nieruchomościami położonymi w Hiszpanii i poza nią.
- 3) Przytoczone przepisy naruszają art. 21 i 63 TFUE oraz art. 28 i 40 porozumienia EOG.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-135/12)

(2012/C 126/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: Z. Maluskova i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzenia do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 36 wspomnianej dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 grudnia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 44

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 14 lutego 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione Terza — Włochy) w sprawach C-328/10 Enipower SpA, C-329/10 ENI SpA, C-330/10 Edison Trading SpA, C-331/10 E.On Produzione SpA, C-332/10 Edipower SpA i C-333/10 E.On Energy Trading SpA przeciwko Autorità per l'energia elettrica e il gas (sprawy C-328/10 do C-333/10) i przeciwko Cassa Conguaglio per il Settore Elettrico (sprawa C-329/10) przy udziale: Terna Rete Elettrica Nazionale SpA (sprawy C-328/10, C-329/10, C-331/10 i C-332/10), Ministero dello Sviluppo Economico (sprawy C-328/10 i C-329/10) oraz Gestore dei Servizi Elettrici SpA (sprawa C-331/10)

(Sprawy połączone C-328/10 do C-333/10)⁽¹⁾

(2012/C 126/20)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie spraw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.